

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ σὺνδουμένη ὑπὸ δικαιοῦματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Τὸ φύλλον τοῦ «Μπουκέτου» τιμᾶται παντοῦ δραχμὰς 4. Ἡ ἀυθαίρετος ὑπερτίμησις τοῦ παρὰ τῶν Ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται τῶν ἐπαρχιῶν μᾶς ρωτοῦν πῶς θὰ μπορέσουν νὰ ἀποκτήσουν τὰ βιβλία τῶν μηνιαίων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου», τὰ ὁποῖα δὲν ἐπρόλαβαν νὰ προμηθευθοῦν. Τοὺς ἀπαντῶμεν ὅτι ἀρκεῖ νὰ μᾶς στείλουν 8 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα δι' ἕκαστον βιβλίον καὶ νὰ τοὺς τὰ στείλωμεν ταχυδρομικῶς ἢ νὰ δώσουν παραγγελίαν εἰς τὸ ὑποπρακτορεῖον τῶν ἑφημερίδων «Σπύρος Τσαγγάρης» τοῦ τόπου των καὶ ἔτσι θὰ τὰ ἀποκτήσουν ἀσφαλῶς.

ΕΜΜ. ΚΟΡΡΕΝ, Ἐνταῦθα.— Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολὴ σας:

«Φιλοδοξῶν νὰ γράψω ἓνα διηγημα εἰς τὸ θαυμαστότερον ὄλων περιοδικό Σας, Σᾶς στέλνω τὸ παρὸν, τὸ ὁποῖον φέρει τὸν τίτλον «Στὸ νεκροταφεῖον», ὅπως ἔαν τὸ κρινεταὶ ἀξιὸν νὰ συμμετάσχη τῆς θαυμασίας ὕλης τοῦ περιοδικοῦ σας τὸ δημοσιεύσῃται.»

Εὐγενής ἢ φιλοδοξία σας, φίλε ἀναγνώστα, ἀλλὰ τὸ διηγημά σας εἶνε μαθητικὸν πρωτόλειον μόνον. Ὑπόθεσις, ὕφος, γλῶσσα κ.λ.π. κ.λ.π. ὅλα ἀνεπιτυχή καὶ ἐλαττωματικά. Νᾶ, ἐπὶ παραδείγματι, ἡ ἀρχὴ τοῦ διηγήματός σας:

ΣΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ

Δραματικὰ διηγήματα

«Ἡ μικροῦλα Φανὴ ἦτο ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ τρελὰ κορίτσια τῶν Ἀθηνῶν. Τὰ ξανθὰ μαλάκια της, ὁ κύκνιος λαιμὸς της, τὰ γαλανὰ ἔξυπνα ματάκια της καὶ τὰ 18 χρόνια της τὴν ἐβόηθον εἰς τὰς τρελὰς περιπετείας της. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχον ὠρίσει τὸ πρῶτον ραντεβού μετὰ τὸ Νίκο τὸ ὡμορφο αὐτὸ παληκάρη μετὰ τὰ ὠραία αἰνιγματώδη μεῦρα μάτια. Πού θὰ πήγαινον; δὲν ἤξερε. Ἦξευρε μόνον ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ὠραία σ' αὐτὸ τὸ πρῶτο της τέτ-ά-τέτ. Σὲ λίγο εἶναι ἔτοιμη. Ρίχνει ἓν τελευταῖο βλέμμα αὐταρεσκείας εἰς τὸν καθρεπτην, καὶ θγαίνει. Αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν της ὑπερήφανον καὶ εὐτηχῆ. Νᾶ τὸ μέρος ποῦ ἔχον ὠρίσει. Ἡ Ζανὴ τρέμει ἐλαυρά... Προχωρεῖ... Ἴδου θρίσκεται κάτω ἀπ' τὴν μεγάλην λεύκαν.»

— «Μὰ πῶς! ἀκόμη δὲν ἦλθε ὁ Νίκος» — ἀναρωτιέται. «Αἱ νάτος! ἔρχεται τρέχοντας»

— «Συγνώμην» ἀγάπη μου, ποῦ σὲ ἔκανα νὰ περιμένεις» — τῆς λέει

— «Μπα, τώρα μόλις ἦλθα». τοῦ ἀπαντᾷ

Σὲ λίγη ὥρα ἀγγαλιασμενοὶ περπατοῦν μαζί. Ποῦ πάνε; Καὶ αὐτοὶ δὲν ξέρουν. Ὡς ἐξ ἐνστίκτου πλησιάζουν πρὸς τὸ νεκροταφεῖον. Μερικοὶ ἐργάτες σκάπτουν ἓνα μνήμα... Τοὺς πλησιάζουν. Σκελετωμένα κόκαλα εἶναι τοποθετημένα μέσα σ' ἓνα μικρὸ κιβώτιον. — «Πάμε νὰ φύγωμεν ἀπὸ ἐδῶ» λέγει ἡ Φανὴ στὸ Νίκο. Ἄλλ' αὐτὸς δὲν ἀκούει ὅτι εἶναι προσηλομένος

στὴ διηγησιν ἐνὸς ἐργάτου κ.τ.λ. κ.τ.λ.»

Καὶ τώρα θέλετε τὴν συμβουλὴ μας; Μὴ γράφετε διηγήματα. Μὴ γράφετε γενικῶς καὶ ἀπολύτως, πρὶν διαβάσετε συστηματικῶς καὶ μορφωθῆτε. ΑΡΤΕΜΗΝ ΑΡΤΕΜΙΟΥ, Πειραιᾶ.— Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολὴ σας:

«Ἀγαπητὸ Μπουκέτο,

Σοῦ στέλνω ἓνα ποίημα, ἂν τὸ κρίνης γιὰ καλὸ, σὲ παρακαλῶ τὸ δημοσιεύης. Βέβαια ἐγὼ γιὰ νὰ στὸ στέλνω θὰ πῆ πῶς τὸ θρίσκω καλὸ. Ἄλλὰ ἐσύ θὰ με θγάλῃς ἀπ' τὴν πλάνην μου ἔαν πλανιέμαι.»

Τὸ ποίημά σας λοιπὸν εἶνε ἀτεχνο καὶ προσωπικὸ. Τὸ λ ἱ γ ο π. χ. δὲν ὁμοιοκαταληκεῖ μετὰ τὴ Μ ἢ λ ο. Γιὰ νὰ θρῆτε ρίμα στὴ λέξι μ α ρ γ σ ρ ι τ ᾶ ρ ι α γράφετε ὅτι γιὰ τὰ δόντια της χάνονται στὴ θάλασσα π α λ λ η κ ᾶ ρ ι α, πρᾶγμα ἀπίθανο, τραθηγμένο ἀπὸ τὰ μαλλιά. Γιατὶ ἰδιαιτέρως γιὰ τὰ δόντια μιᾶς γυναίκας κανένα παλληκάρη δὲν πνίγεται εἰς τὰς θαλάσσας καὶ τὰ πελάγη. Πνίγεται κανεὶς γιὰ δλόκληρη τὴ γυναῖκα. Τὰ δόντια δὲν ἔχον τόση δύναμι ἢ μάλλον ἔχον γιὰ νὰ ροκανίζον τὸ περιεχόμενον τοῦ πορτοφολιοῦ τῶν Ρωμηῶν. Γνωρίζετε σεῖς ἄνδρα, ὅστις νὰ ἐρρίφθῃ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ ἐπνίγη γιὰ δυὸ σειρὲς ὀδόντων γυναικείων; Πνίγουνται βέβαια οἱ ἐρωτευμένοι, πνίγουνται καὶ σὲ μιὰ κουταλιά νερὸ οἱ ἀτυχεῖς, ὅλλὰ ὄχι διὰ τοὺς κοπτήρας καὶ τοὺς κυνοδοντας τῶν λατρευτῶν των. Πνίγονται γιὰ δυὸ ὠραία μάτια, ναί. Γιὰ δόντια ὄχι. Ἐπίσης οἱ δύο τελευταῖοι στίχοι σας... Ἄλλὰ σταθῆτε πρὸς στιγμὴν. Ἴδου τὸ ποίημά σας:

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Τ' ὠραῖο σου χαμόγελο ποῦ ἀπ' τὸ γλυκὸ σου στόμα ἀνθίζει, σὰν τριαντάφυλλο, καὶ τὴ γλυκειὰ του εὐωδιά σκορπίζει

Τὰ μάτια σου ποῦ τ' οὐρανοῦ τὸ χρῶμ' ἀντιφεγγίζουν καὶ τῆς ψυχῆς σου τὴ μορφὴ τὴ θεῖα κατοπτρίζουν

Τὸ στόμα σου ποῦ θησαυροὺς ἄμα ἀνοίγει δείχνει τὰ δόντια σου τ' ἀτίμητα, ποῦνε μαργαριτάρια Ὅπου γιαιτὰ στὴ θάλασσα χάνονται παλληκάρια

Τὰ χρυσαφένια σου μαλλιά, ὅπου θροχὴ στοὺς ὤμους σοῦ τοὺς θεῖους κατεβαίνουν, καὶ καταρρακτες μοιάζουνε, ποῦ ἀπ' τὸ φεγγάρι χύνονται κι' ἐσένα ἀγγαλιάζουναί

Γιὰ τὸ κορμί σου, ὅ,τι νὰ πῶ τὸ ξέρω, θάνε λίγες Μόνον ἓνα ἄλλο τοῦμοιαζε, ποῦ ἦτανε στὴ Μῆλο

Καὶ τ' ὄνομά σου τὸ γλυκὸ, ἀπτὴ Θεσσαλονίκη ἢ μου θυμίζῃ, πάντοτε τὴν Ἄπτερο τὴ Νίκη.

Οἱ δυὸ λοιπὸν τελευταῖοι στίχοι σας πολὺ πρόχειροι. Ἀντιποιητικὸ ἐπίσης. Μὲ ἔνοια ξεκρέμαστη. Αὐτὲς, ἐν ὀλίγοις, εἶνε ἡ πλάνης σας. Διαβάστε ποιητὴν καὶ προσέχετε στὸ ἔξῃς ὅταν στιχορρῆτε. Ἐνα ποίημα ἓνα καλὸ ποίημα δὲν γράφεται ἐτῶν ἐνότων, προχειρῶς καὶ ἐτάχει. Χρειάζεται μαεστρία, τέχνη, μόρφωσις εἰδική, μάλιστα εἰδική, χρειάζεται προσοχή. Ὁ ποιητὴς περνᾷ καὶ τὸν δημιουργὸν, στιχορρῶν. Ἐκεῖνος ἐπλασε τὸν κόσμον μετὰ τὰ ὕλικά ποῦ εἶχε. Ὁ ποιητὴς δημιουργεῖ ἓναν ὀλόκληρο κόσμον ἐπίσης, ἀέρινο, ἐξωτικό, ἀσύλληπτο καὶ γι' αὐτὸ πλέον δύσκολο. Μᾶς ἐνοεῖτε τί θέλουμε νὰ εἰποῦμε;

ΑΓΡΙΟΛΟΓΟΥΔΟ, Ἐνταῦθα. — Τὸ διηγηματάκι σας συμπαθές, ἄλλ' ὄχι ἐπιτυχημένο.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β (Τηλ. 26-135)

Ἰδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Εσωτερικὸ δι' ἓν ἔτος Δραχ. 200 Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 6

Ἐξάμηνος » 100 Ἀμερικῆς » 7

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἔτησι συνδρομὴ σελλινία 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ,

Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β.

Τιμὴ ἐκάστου φύλλου δραχ. 4.

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατά φύλλον πώλησιν ἢ Ἐταιρεία New York News Agency General P. O. Box 497. New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου